

ο Ντάρλικκ. Δεν φτάνει πού την εγκατέλειψε, μα δεν έχει ούτε το θάρρος να της ομολογήσει την αλήθεια... Και τώρα! Μού τι έστειλε έμένα! "Ω! αν έφεπτε στα χέρια μου, νομίζω πως εσύ χαριστός θα τον έπινα... τον άθλιο!

"Ακούστε, μίς! έπρόσθεσε ο Ντάρλικκ, σκεφτικός. Δεν μπορείτε να φύγετε μόνος σας. Πρέπει να μείνετε έδω, ώστόσο να μπορέσω να σας συνοδεύσω στο Ραγκούν... γιατί ο κ. Φράνκ δεν σκοπεύει να έπιτρέψει έδω... "Αργότερα θα σας τα έξη γήσω δλα! Γώρα προσπαθήστε να βουλευθήτε κοντά μου. "Ήνα γηρισόσ μου είνε μιά καλή και τίμια γυναίκα και θα σας πει ριποιηθή... Μονάχα φοβούμαι πως θα στενωχωρήσετε έδω στη μοναξιά μας!..." Αν θέλετε όμως, αν νομίζετε πως θα σας διασκέδαση, θα σας δείξω τα έργουστάσιά μας και μπορείτε να έρχεστε μαζί μου στο κунήγι... αν δεν σας τρομάζει η ζούγκλα!

"Ω! δεν θα στενωχωρωθώ και το κунήγι θα με διασκεδάση, αλλά φοβούμαι μήπως η παρουσία μου σας ένοχλεί! Θέέ μου! Μα τί μπορεί να κάνω;

"Δεν υπάρχει λόγος να στενωχωρήσετε, μίς, είτε ο Άγγλος με εγγένεια.

"Ετσι ή νέα έμεινε στο σπιτάκι του Ντάρλικκ. Σιγα-σιγα διηγήθηκε την ιστορία της. Την έλεγαν Μαίρη Μείν, ήταν όφρανη και ζούσε με μιά θεία της. Κάποτε ο κ. Φράνκ έτυχε να περάση από το χωριό τους κ' οι δύο νέοι γνωρισθηκαν.

Τότε ο Λέοναρδ ζήτησε το χέρι της. "Εκείνη δεν ήθελε, αλλά ή θεία της την έπεισε να δεχθή γιατί ο Λέοναρδ είχε καλό μισθό και ποσοστά από το έμπορεύμα που πουλούσε και ίσως να μη παρουσιαζόταν άλλη εύκαιρία για ν' άποκατασταθή τόσο καλά. "Επειτα ήταν φτωχή!..

"Και τον άγαπούσατε, μίς Μαίρη;

"Ή Μαίρη γύρισε, κύτταξε τον Ντάρλικκ και συλλογιόμενη άπάντησε:

"Ετσι νόμιζα στην άρχή! Η σκέψις πως θα έρχουσι να ζήσω σ' αυτή την παράξενη χώρα, μού άρεσε, αλλά όταν είδα πως δεν ήλθε να με πάρη από το θατόρι, άπόρησα άπομνη τεύθηκα... Κ' ή άπογοήτευσί μου αυτή μου έδωσε να καταλάβω θεοί δεν τον άγαπούσα...

"Η μέρες πενούσαν σαν όνειρο και ο Ντάρλικκ άναρωτιόταν με άπορία πως μπόρεσε να ζήση τόσα χρόνια δλομόναγος με μόνη συντροφιά τους ίθαγενείς και τα θηρία της ζούγκλας. "Όσο ή μέρες περούσαν, τόσο στανιότερα μίλουσε ή Μαίρη για τον κ. Φράνκ.

"Ενα θράδι, καθόντουσαν και οι δύο στη θεραντα. Ο Ντάρλικκ φανόταν άηέλικος, ευερισκος κ' ή Μαίρη τον κύτταζε με ένα άόριστο φόβο στην καρδιά της. Τέλος ο νέος σηκώθηκε από τη θέσι του, τράβηξε την πολυθρόνα του κοντα στη Μαίρη και προσεκτικά για να μη την λυπήση, της είπε την αλήθεια. "Έπρεπε να εσχάση τον κ. Φράνκ!..

"Μήπως πέθανε; ρώτησε ή νέα εσφιασμένη.

"Ω! "Όχι! ζή και θαλαυέει! "Αλλά... μη τον σκεπτεσά πειά, μικρούλα μου, Σε θεβαίω, πως δεν αείζει τον κόπο. Θέλω όμως να μού πής... Άδριο φεύγω για το Ραγκούν και θέλεις μπωρ να σε συνοδεύω ως το θατόρι που φεύγει για την Άγγλια... Μαίρη, σε λυπεί πολύ πού δεν θα ξαναείδες τον Λέοναρδ;

"Η Μαίρη έγειρε πίσω το κεφάλι της άπάνω στο μαξιλάρκι ενώ τα μάτια της ήσαν δακρυομένα. Ένα παράξενο χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη της.

"Όχι! δεν με λυπεί... καθόλου! άπάντησε ή νέα. Αλλά πέστε μου τί άλλο μπωρ να κάνω παρά να γυρίσω στην Άγγλια!..

"Υπάρχει μιά άλλη λύσις, Μαίρη, είπε τρυφερα ο Ντάρλικκ, είνε άπλουτάτη! Να μείνης μαζί μου παντοτεινά. Θα πάω μαζί στο Ραγκούν, όπου θα παρακαλέσουμε έναν από τους παπάδες της άποστολής να μας παντρέψη και θα εξακολουθήσουμε να ζούμε όπως ζήσαμε αυτές τις μέρες... τίς πιο εύτυχόμενες μέρες της ζωής μου... Τι λές, Μαίρη;...

"Η Μαίρη, αντί ν' άπάντηση, έγείρε μ' έμπιστοσύνη στην άγκαλιά του.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ ΚΟΥΤΟΠΟΝΗΡΙΑ

Μια φορά, ένας χωριάτης πήγε να ξεμολογήθη. Μην έκλεψες γίδια στο χωριό; τον ρώτησε ο παπάς. "Όχι, άγιε δέσποτα! "Κανένα πρόβατο; "Θεός φυλάξοι. "Τότε συχωρεμένος νάσαι. "Όταν έφυγε ο χωριάτης, άνταμωσε στο δρόμο έναν χωριστό του και τον είπε γεμάτος χαρά: "Τί καλά πού δεν με ρώτησε ο παπάς αν έκλεψα και κανένα γουρουνί!..

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ω ΔΗ

(Του ΧΕΛΝΤΕΡΑΙΝ)

Να σ' είχα με στους ελαφρούς τους Ιακίους, στα πλατάνια εκεί που μέσα στους άνθους χυνέτ' ο Έλισσός όπου όνειρευοίταν οι υιοί της δόξας τα στεφάνια κ' όπου ο Σωκράτης τις καρδιές έμάγευε γλυκόσ. Πού κάτασπηρ μές στις μυρτιές ή Άσπασία περιόσια και της πατρίδος σου ή χάρες κ' ή τόση γλαυχή που μές από την άγορα υμνίστομη άντηχούσε και παραδείσιους έπλασε του Πλάτωνα ή πηή Κι' όπ' άνθιξει ή άνοιξει των θύων το καμάρκι και στη σηνή την Άθηναν άπ' τ' άγιο το βουνό κατέβησαν γλυκύντατη των τραγουδιών ή χάρι σαν τ' Άρπιδιό άνθουβόριστον άνασασμόν άγιο. Καί σ' άστραπή, σαν δνειρο των θεών, εύτυχισμένη του Ίθανκού, τότ' ή ζωή περιούσε φως, χρυσή άμπτουε εκεί να σ' εύρισκα, που την ψυχή μ' εύφραίνει άγαπητή μου φιλε εκεί, άς ήσωνα και σ'.

"Εκεί πού τ' Άνακρέοντα και Άλκαίου είνε κορώνα ο λαμπρός ήλιος κ' ή σμυρτιά, εκεί να πάω ποθώ με τους άγιους εκεί μακρυσά ποθώ του Μαραθώνα σ' "Αδη το σπύ το στερνό κ' έγω να κοιμηθώ. "Όμορφη Έλλάδα το στερνό τραγουδι μου άς βουση, για σένα και τ' ελόστερο το δάκρυ μου άς χυθή, ρήκωσε το ψαλλίδι σου τώρα να με βερση δ Μοισά-που έλη μου ή καρδιά έχει άπονεκρωθή.

Μετάρφ. Α. ΤΥΠΑΛΟΥ-ΜΠΑΣΙΛΙΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ

(Του W. J. LANDOR)

"Όσον καιρό μās γατίδευε ή χαρά και μās γελούσε. Δεν έβλεπε τον τόνο μου, σαν ζήτη μού μίλουσε. Μά σαν έπέτασε ή χαρά, σαν ήρθαν μαύρα χρόνια. Μές στην καρδιά της λυώσανε άπ' τους καύμους τα γιόνια. Με το ξανθό κεφάλι της στο χέρι της γυριμένο. Μιά μέρα και που μ' έβλεπε γλωμιο και μαμαμένο. Πονετική σηκώθηκε, μούπιασε το κεφάλι. Και με στοργή μ' έφίλησε σαν άδελφή μεγάλη. Σείς τ' ούρανού τα Χερουβείμ, σαν έρθη εκείνη ή μέρα. Πού θα θρεθή ή άγάπη μου στην φωτεινή σας σφαίρα. Για το καλό που μούκανε να της γλυκομιλήσετε, Κι' όπως με γλυκοφίλησε, να την γλυκοφιλήσετε.

Μετάρφ. ΔΗΜ. ΣΤΑΪΗ

Ο ΚΑΠΝΟΣ

(Του JEAN MOREAS)

"Ω συντροφε του αίθερα, Ω άθάνατε καπνέ, που ράβυμα άνεβαίνεις την καθαρή άτμοσφαιρα. Μικρή στιγμή ή ζωή σου. Η δική μου εσώθη πειά. Μά είμαστε άδέφρατα, άδέφρα! Μας γέννησε ή φωτιά. Την τέρα της ο κόσμος για να μαζέψη άς ασύση, για τή ζωή άς δουλεύει, κί' άς γέρνει ταπεινά. Μά εσύ μη χαμηλώσης! καθώς δε χαμηλώνω. Περήφανοι και οι δυο-μας άς ασύσουμε ψηλά.

Μετάρφ. Ζ. Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

IL BACCIO

(Του PAUL VERLAINE)

Φιλί, τριανταφυλλό άλυκο στον κήπο των χαδιών, άκκομπανιάρωμα γλυκό, πα στών δοντιών το πιάνο του κάθε λάνγου τραγουδιού, πού μέσα στών καρδιών. Για θάβια γλυκοτραγουδεί ο Έρωτας-σου οτιάνω ένα στεφάνι άμάραντο, μα ταπεινό στεφάνι μ' όσα λουλούδια άπόμειναν στον κήπο το φτωχό. Τραγουδι μεγαλότιμο κάποιος τρανός άς κάνει, πού να ταιριάξη του φιλι-φιλι μαγευτικό... Εσύ άνειπήτη ήδονή και άφθαστο εσύ μεθούσ. Παρηγοριά, ναούρισμα, τραγουδι μουσική... Στραγγίζω σου το κύπελλο! Κι' όποιος, όμμε, φιλήσιν μεθός τον με τή γλύκα σου, γλυκόπιτο κρασί! Μετάρφ. ΠΑΝ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ